

BENEDIKT XVI.

Moje je srca ispunjeno zahvalnošću Bogu

*Posljednja kateheza pape Benedikta XVI.
na općoj audijenciji
u srijedu 27. veljače 2013.*

Draga braćo u biskupstvu i svećenstvu!

Uvaženi predstavnici vlasti!

Draga braćo i sestre!

Hvala vam što ste se okupili u tako velikom broju na ovoj posljednjoj općoj audijenciji moga pontifikata.

Hvala od srca! Doista sam dirnut! Vidim živu Crkvu! Mislim da moramo zahvaliti Stvoritelju na lijepom vremenu koje nam daje sada dok još zima traje.

Poput svetog apostola Pavla u biblijskom tekstu koji smo čuli, i ja osjećam u svome srcu da moram prije svega zahvaliti Bogu, koji vodi i daje rasti Crkvi, koji sije svoju Riječ i tako jača vjeru u svom narodu. U ovom času srce mi se širi i grli čitavu Crkvu diljem svijeta; i zahvaljujem Bogu za "informacije" koje sam u ovim godinama petrovske službe mogao primiti o vjeri u Gospodina Isusa Krista, ljubavi koja stvarno kola u tijelu Crkve i daje da ona živi u ljubavi i nadi koja nas otvara i usmjerava prema životu u punini, prema Nebeskoj domovini.

Osjećam da, u sadašnjem času koji je Gospodinov, nosim sve u svojoj molitvi, sve susrete, sva putovanja, svaki pastoralni pohod. Sve to i sve zajedno uključujem u molitvu i povjeravam Gospodinu: jer imamo punu svijest o njegovoj volji, sa svakom mudrošću i duhovnim spoznanjem, i da se možemo ponašati na način dostojan njega, njegove ljubavi, plodni svakim dobrim djelom (usp. Kol 1, 9-10).

U ovom trenutku, u srcu gajim veliko pouzdanje, jer znam, znamo to svi mi, da Riječ istine evanđelja je snaga Crkve, ona je njezin život. Evanđelje čisti i obnavlja, donosi plod, gdje god zajednica vjernika sluša evanđelje i prihvća Božju milost u istini i živi u ljubavi. To je moje pouzdanje, to je moja radost.

Kada sam 19. travnja prije gotovo osam godina prihvatio preuzeti petrovsku službu, imao sam čvrstu sigurnost koje me je uvijek pratila: ta sigurnost da Crkva živi od Božje riječi. U tome trenutku, kao što sam već više put rekao, u srcu su mi odzvanjale riječi: Gospodine, što tražiš od mene? Velik je to teret što mi ga stavljaš na pleća, ali ako ti to tražiš od mene, na tvoju riječ bacit ću mreže, siguran da ćeš me ti voditi, i sa svim mojim slabostima. I osam godina poslije mogu reći da me Gospodin doista vodio, bio mi je blizu, mogao sam svakodnevno zamijetiti njegovu prisutnost. Bila je to jedna dionica povijesnog puta Crkve koja je imala trenutke radosti i svjetla, ali i teške trenutke; osjećao sam se poput svetog Petra i apostola na lađi na Galilejskom jezeru: Gospodin nam je dao mnogo sunčanih dana i laganog povjetarca, dana kada je ulov bio obilan; bilo je međutim i trenutaka u kojima se more uzburkalo i zapuhao protivan vjetar, kao u čitavoj povijesti Crkve, i činilo se da Gospodin spava. Ali uvijek sam znao da je u toj lađi Gospodin i uvijek sam znao da lađa Crkve nije moja, nije naša, već je njegova a on neće dopustiti da potone; on je taj koji je vodi, zasigurno također uz pomoć ljudi koje je izabrao, jer je tako htio. To je bila i jest jedna sigurnost, koju ništa ne može potamniti. I zbog toga je danas moje srce ispunjeno zahvalnošću Bogu jer nikada nije uskratio čitavoj Crkvi i meni samom svoju utjehu, svoje svjetlo, svoju ljubav.

Nalazimo se u Godini vjere, koju sam proglasio zato da učvrstim upravo našu vjeru u Boga u okruženju koje kao da ga sve više potiskuje u drugi plan. Pozivam sve da obnove čvrstu vjeru u Gospodina, da se pouzdajemo poput djece u Božje ruke, sigurni da nas te ruke uvijek drže i omogućuju nam da kročimo svakoga dana, i onda kada nas snađu nevolje. Želim da se svi osjete da ih ljubi onaj Bog koji je dao svoga Sina za nas i koji nam je pokazao svoju beskrajnu ljubav. Želim da svi osjete radost što su kršćani. U jednoj lijepoj molitvi koja se moli svakoga jutra kaže se: "Klanjam ti se, moj Bože, i ljubim te svim srcem. Zahvaljujem ti što si me stvorio, što sam kršćanin...". Dà, zadovoljni smo zbog dara vjere; to je najdragocijenije dobro, koje nitko ne može oduzeti! Zahvaljujmo Gospodinu za to svaki dan, molitvom i dosljednim kršćanskim životom. Bog nas ljubi, ali očekuje da i mi njega ljubimo!

Ali u ovim trenucima ne želim zahvaliti samo Bogu. Papa nije nikada sam za kormilom Petrove lađe, premda je za nju najodgovorniji. Nikada nisam osjećao osamljenim u nošenju radosti i tereta petrovske službe; Gospodin mi je stavio blizu mnoge osobe koje su, s velikodušnošću i ljubavlju prema Bogu i Crkvi, pomagali i bili mi blizu. To ste prije svega vi, draga braćo kardinali: vaša mudrost, vaši savjeti, vaše prijateljstvo, bili su za mene dragocjeni; zatim moji suradnici, počevši od moga državnog tajnika koji je bio moj vjerni pratilac ovih godina; Državno tajništvo i čitava Rimska kurija, kao i svi oni koji su, na raznim područjima, stavljeni u službu Svete Stolice: mnogo je onih koji se ne vide, koji ostaju u sjeni, ali upravo u tišini, u svakodnevnom predanju, s duhom vjere i poniznosti bili su za mene siguran i pouzdan oslonac. Posebnu misao upućujem Crkvi u Rimu, mojoj biskupiji! Ne mogu zaboraviti braću u biskupstvu i svećenstvu, posvećene osobe i čitav Božji narod: u svojim pastoralnim pohodima uvijek sam osjećao veliku pažnju i duboku ljubav; a i ja sam volio sve i svakoga, bez razlika, onom pastoralnom ljubavlju koja je srce svakoga pastira, napose Rimskoga biskupa, nasljednika apostola Petra. Svakoga sam dana nosio svakoga od vas u svojoj molitvi, očinskim srcem.

Želim da moj pozdrav i moja zahvala dopru do svih: srce jednog pape se širi i proteže na čitav svijet. Želim izraziti svoju zahvalnost također Diplomatskom zboru pri Svetoj Stolici, koji uprisutnjuje veliku obitelj narodâ. Tu mislim također na one koji rade za dobru komunikaciju i kojima zahvaljujem za njihovu važnu službu.

Želim sada od sveg srca zahvaliti i svim onim brojnim osobama u čitavom svijetu koje su mi posljednjih tjedana slale dirljive znakove pažnje, prijateljstva i molitve. Dà, papa nije nikada sam, sada sam to doživio još jednom na tako velik način da mi to dira srce. Papa pripada svima i mnogi se osjećaju veoma blizu njemu. Istina je da primam pisma od svjetskih velikana – državnih poglavara, vjerskih vođa, predstavnika svijeta kulture itd. Ali primam i veoma mnogo pisama od običnih ljudi koji mi pišu jednostavno ono što im je na srcu i daju mi osjetiti svoju ljubav, koja izvire iz našega zajedništva sa Isusom Kristom, u Crkvi. Te mi osobe ne pišu kako se piše primjerice nekom knezu ili velikanu kojeg se ne poznaje. Pišu mi kao braća i sestre ili kao kćeri i sinovi, obraćaju mi se kao članu obitelji s kojim su posebno bliski. Tu se može rukom dotaknuti što je Crkva – ne neka organizacija, ne neka udruga s vjerskim ili humanitarnim ciljevima, već živo tijelo, zajednica braće i sestara u Tijelu Isusa Krista, koja nas sve ujedinjuje. Doživljavati Crkvu

na taj način i moći malne rukom dotaći snagu njezine istine i njezine ljubavi ispunja čovjeka radošću, u vremenu u kojem mnogi govore da te radosti nestaje. Ali vidimo kako je Crkva danas itekako živa!

Posljednjih sam mjeseci osjetio da su mi snage oslabile, i tražio sam ustrajno od Boga, u molitvi, da me prosvijetli svojim svjetlom i pomogne mi donijeti odluku koja je najispravnija ne za moje dobro, već za dobro Crkve. Učinio sam taj korak u punoj svijesti o njegovoj ozbiljnosti kao i novosti, ali s dubokim mirom u duši. Ljubiti Crkvu znači također imati hrabrosti donijeti teške, bolne odluke, imajući uvijek pred očima dobro Crkve a ne nas samih.

Dopustite mi sada da se još jednom vratim na 19. travnja 2005. Ta je odluka bila teška upravo zbog činjenice da me od toga trenutka nadalje Gospodin obvezao trajno i zauvijek. Trajno, jer onaj koji preuzima papinsku službu nema više nikakve privatnosti. Pripada uvijek i posvuda svima, čitavoj Crkvi. Njegovu je životu, tako reći, potpuno oduzeta privatna dimenzija. Mogao sam iskusiti, i osjećam to jasno i sada, da čovjek prima život upravo kada daruje. Ranije sam rekao da mnoge osobe koje vole Gospodina vole i nasljednika svetog Petra i privržene su mu; da papa ima doista braću i sestre, sinove i kćeri u čitavom svijetu, i da se osjeća sigurnim u zagrljaju svoje zajednice; jer ne pripada više samome sebi, pripada svima i svi pripadaju njemu.

"Trajno" je također "zauvijek" - nema više vraćanja u privatnost. Mojom odlukom da se odrekнем aktivnog vršenja službe to se ne opoziva. Ne vraćam se privatnom životu, putovanjima, susretima, primanjima, predavanjima i sličnom. Ne ostavljam križa, već ostajem na nov način uz Gospodina Raspetog. Ne obnašam više službenu vlast upravljanja Crkvom, nego u službi molitve ostajem, tako reći, u dvorištu svetog Petra. Sveti Benedikt, čije ime nosim kao papa, uvijek će mi biti primjer u tome. On nam je pokazao put prema životu koji, bio on aktivan ili pasivan, potpuno pripada Božjem djelu.

Zahvaljujem svima i svakome također za poštivanje i razumijevanje kojim ste prihvatili tu tako važnu odluku. Nastavit ću pratiti Crkvu na njezinom putu molitvom i razmatranjem, onom predanošću Gospodinu i njegovoj Zaručnici u kojoj sam nastojao živjeti sve do sada svakoga dana i u kojoj želim uvijek živjeti. Molim vas da me se sjetite pred Gospodinom i prije svega da molite za kardinale, koji su pozvani na tako važnu zadaću, i za novog nasljednika apostola Petra: da ga Gospodin prati svjetlom i snagom svoga Duha.

Zazovimo majčinski zagovor Blažene Djevice Marije, Majke Božje i Majke Crkve, da prati svakog od nas i čitavu crkvenu zajednicu; njoj se povjeravamo, s dubokim pouzdanjem.

Dragi prijatelji! Bog vodi svoju Crkvu, uvijek je podupire a osobito u teškim trenucima. Ne gubimo nikada taj pogled vjere, to je jedini pravi pogled na Crkvu i svijet na njihovu povijesnom putu. Neka u našem srcu, u srcu svakog od nas, bude uvijek radosna sigurnost da je Gospodin uz nas, da nas ne napušta, da nam je blizu i grli nas svojom ljubavlju. Hvala!